

Κ' ἐγώ μὲ πτερόεντα πόδα
ἔξιπλθον τοῦ οἴκου φαιδρά
νὰ δρέψω ἀγνά, θαλερά
τοῦ ἔαρος ρόδα.

Πλὴν μ' εἶπον τὰ ἄνθη φιγοῦντα
εἰς αὔρας πνοιόν ἀραιάν :
“Ω, μή, πρὸς Θεοῦ, μὴ μᾶς κόψῃς !
Ἴδε πῶς ἀβρά καὶ ἀνθούντα
δροσῶδην τηροῦμεν κεδιάν,
γελῶσας τὰς δίκεις.
Ἴδε, ἄνωθεν μας ἀγνή,
κόρυστόπτερος, ἐρατεινή,
χυγή πτερογυίζει·
γλυκύν μᾶς δωρεῖ ἀσπασμόν,
τὴν λάμπουσαν κάραν ὑμῶν
θωπεύει, λυγίζει.
Ἐάν τὰς ἡ γειδούσαν
μᾶς κόψῃ, νεᾶντις, —
μὲ τὰνθην δου τὰ γλυκερά
ἐκ λύπτης κι' ἐσύ θ' ἀποθάνης.
καὶ αὐγοίν ἡ ζεφυροῦτις
θ' ἀπάσθι ἐπίσπες νεκρῶν
καὶ θά δὲ κυλίσῃ μαρούν
ὁ χύαξ ὁ ἀκαλαρρεύτης. . .
“Ω ! ὑπαγε κάλλιον, κρον,
ἄν ἄνθεμα θέλημε καλά,
ἐκεῖ ὅπου εἴρη γελῷ,
ἐκεῖ, εἰς τὰ ὄρη. »

‘Ο Φοῖδος ἐνῷ σελασθόρος
τῆς Φοῖδης λαμπρὸς ἀδελφός,
ἀδάμαντας φαίνει καὶ φῶς,
ἀνέβην εἰς τ' ὅρος

“Ω ! ἄνοιξες ποία τερπνή !
«Εἰς ποῖον εἰσῆλθον λαμπῶνα ;»
ἐφώνησα ἐν ἥδοι·
καὶ μ' ἔκραζε γιὰ φωνή :

“Εἰς τὸν Ἑλικῶνα !
Καὶ θεία τις αἴφνης μορφή,
μὲ πέπλον φωτὸς τιμαλφῆ,
ἄνθιστεπτος καὶ γλυκυτάπη,
ἀνέτειλ' ἐμπρός μου κωροῦσα·
τὴν λύραν εἰς κεῖρας ἐκράτει·
καὶ ἵτον ἡ Μοῦδα ! . . .

μ' ἀθάνατα πόστραπτε κάλλο
ἀγγέλων κρυστᾶν
καὶ ως ἀπόδων τῶν δασδῶν
γλυκεῖα ἐλάλει.

ἐν δὲ ἐμπρός της ἐσκιότων
μὲ δράκα μὲ ἔρρανε μύρτων.

Μ' ἀπέτεινε βλέψα μα γλυκύ
κ' ἐν διαρά ἐμειδία
προσέκυψε κάτω ἐκεῖ
καὶ ἄνθη μοὶ ἔδρεψε τοιά.

“—Τὰ ἄνθη αὐτὰ τ' ἀπαλλά
ν' αὔρα ἀγνή βαυκαλᾶ·
(μοὶ λέγει) τὸν δρόσον τῶν πίνε·

μ' αὐτὰ ἡ καρδία γελᾷ,
μ' αὐτὰ σιωπῶσιν ὁδύναι ».»

Καὶ τὰνθη αὐτὰ τὰ φαιδρά,
τὸ ἐν εἰν· Ἐδεικές καὶ τὸ ἄλλο Χαρά,
τὸ τρίτον ἡ Ποίησις εἶναι.

K. A. II.

ΚΟΡΩΝΑ Ἡ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

‘Αδριάννα Μοριάς πρὸς Βαλεντίνην Γκρεζσάν.

Εἶμαι μανικάκη. Μοὶ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ ἔλθῃς περ' ἐμοὶ ὅπως διέλθης δεκαπενθημερίαν μετὰ τῆς μητρός μου καὶ ἐμοῦ, καίτοι γνωρίζεις ὅτι δὲν δύνασαι νὰ τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου. Μετέκ τινας ἡμέρας ἀφ' ὅτου ὑπεσχέθης τοῦτο, ἔμελλες νὰ γίνης μάτηρ. Δὲν ἡγνόεις Βεβαίως τὴν λεπτομέρειαν ταύτην. Ἐγίνωσκες τοῦτο τούλαχιστον πρὸ ἔξη ἡ ἐπτά μηνῶν. Διατί δὲν μοὶ εἶπες τὴν ἀλήθειαν; «Ἐγγαμος γυνὴ δὲν πρέπει, φαίνεται, νὰ ὄμιλη περὶ τοιούτων πραγμάτων πρός μικρὴν κόρην». Τοιαύτη ἡτο ἡ ἀπάντησις τὴν ὅποιαν μοὶ ἔδωκεν ἡ μάτηρ μου, όμικη μεμψιμένη αὐτήν, διύτι μοὶ ἀπέκρυψε τοὺς ἀλήθειας λόγους, οἵτινες σὲ ἡνάκησαν νὰ μὴ τηρήσῃς τὸν λόγον σου. Ἐν πρώτοις δὲν εἶμαι μικρὴ κόρη, συμπληρώσασα ἡδη δέκα ὄκτω ἔτη, παρτήθη δὲ ὁ καιρὸς τῆς φυντάσιοπληξίας. Καὶ ἐν τούτοις θεωρεῖς ἀπλούστατον νὰ γράψῃς πρὸς τὴν φίλην σου: «Δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ἔλθω ὅπως σὲ ἴδω, διύτι πλησιάζει ὁ καιρὸς τῆς ἀπελευθερώσεως μου». Ἀλλὰ δὲν εἶμαι πλέον φίλη σου. Ἐγγαμος γυνὴ δὲν ἔχει πλέον φίλας κύρας πρὸς ὑπανδρείαν. Νομίζεις ταύτην σούσαράν. Κατὰ πόσον λοιπὸν διαφέρουμεν τὴν ἡλικίαν; Σχεδὸν κατάξτη ἐν ἔτος τὸ πολύ. Μόνον, διύτι σὺ ἐμυήθης ἡδη εἰς τὸ μέγχ μυστήριον πρέπει νὰ σταθμίζῃς τοὺς λόγους σου, ἵνα μὴ ἐρεθίσῃς τὴν φυντάσιον μου. Ο πατήρ μου δὲν ἡτο τῶν ἰδεῶν τούτων, καὶ τούτου ἔνεκα ἐπὶ μᾶλλον λυποῦμαι: ἐπὶ τῷ θυνάτῳ αὐτοῦ. Οὐδέποτε οὕτος τοσοῦτον μὲν ἡδίκτησε. Θέλεις νὰ μάθης εἰλικρινῶς τὴν γνώμην μου περὶ ἀγωγῆς τῶν κορασίων; Ταῦτα ἔδει όμικης τῇ πρώτῃ αὐτῶν κοινωνίᾳ τῶν ἀγράντων μυστηρίων, νὰ ἀνατρέψωνται ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ὅταν ὁ πατήρ αὐτῶν ἡ ἔντιμος καὶ σώφρων ως ἡτο ὁ ἐμύς. Διατὴαι μητέρες ἡμῶν περιφρονοῦσι τύσον τοὺς συζύγους αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ζητάματος τούτου; Ἐπαναλαμβάνουσι δὲ πρὸς τοὺς ἀνδρούς: «Οὐδὲν ὑμεῖς γνωρίζετε περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν κορασίων!» Αλλὰ τότε διατὶ ἐμπιστεύονται ἀποτίμως ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἀλλην ἡμέραν, οὐ μόνον τὴν ἀνατροφήν, ἀλλὰ καὶ τὴν τύχην τῶν θυγατέρων αὐτῶν εἰς ἄνδρα, ἀγνωστον τέως νέον, ως ἐπὶ τὸ πλείστον ἔπειρον, καὶ παντελῶς ἀγνοοῦντα τὸν χαρακτήρα, τὰς διαθέσεις καὶ τὰς ἴδεας τῆς μνηστῆς του; Η ἀπὸ τῶν γειρῶν τοῦ πατρὸς εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ συζύγου μετάβασις ἡμῶν θὰ ἡτο ἡτον ἀπότομος καὶ ἡτον ἐπικίνδυνος. Ναΐ, εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ συζύγου — μεταχειρίζομαι τὴν λέξιν ταύτην ἐπίτηδες — εἰδον πολλάκις πῶς ὁ σύζυγος σου σὲ ἐκράτει δὲ περιεπατεῖτε τὸ ἐσπέρας ἐν τῇ δενδροστιχίᾳ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης.

“Ω ! ἡ σελήνη αὗτη! Μὲ στενοχωρεῖ διὰ τῆς ἀργυρούζουσας αὐτῆς ἐπιφανείας, διὰ τῆς ἀπαθείας αὐτῆς. Οταν τὴν παρατηρῶ, καὶ ἀπό τινων ἡδη ἡμερῶν τὴν παρατηρῶ συγγάνεις, δέν δύναμαι νὰ μὴ ἀναφωνήσω κατ' ἴδιαν. «Τι εἶδεν αὗτη καὶ τὶ γνουσεν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου!» Αλλὰ πόσον εἶναι ἐμπίστως σιωπῆλή. Οὐδέν τε παναλαμβάνει, καὶ ἐξακολουθεῖ τρέχουσα κατόπιν τοῦ ἡλίου, χωρίς οὐδέποτε νὰ προσθίνῃ αὐτόν. Τι ύπομονή! Καὶ σταν θὰ ὅμεν ἀποθαρμαίνοι, ἔξηραντισμένοι, λημονημένοι, αὗτη θὰ ὑπέρχῃ, οἱ δε μεθ' ἡμᾶς θὰ τὴν παρατηρῶσιν ὄνειροπολύντες, ἐλπίζοντες καὶ οὕτω καθ' ἔξης, πάντοτε, πάντοτε. Εἶναι φοβερόν νὰ εἴναι τις τόσον μηδαμηνόν πράγμα» Εἴνετο αἰσθάνομαι σφρόδραν ἐπιθυμίαν νὰ καταφύγω εἰς μοναστήριον, νὰ περιβλήθω τὸν μακρὸν ἐκ χονδροειδοῦς μαλλιού χιτῶν, νὰ μὴ ὄμιλω πλέον, νὰ μὴ σκέπτωμαι πλέον, νὰ μὴ ὑπάρχω